

Български – Bulgarian

Какво е възможно...

От Джон Шортел
Авторски права © 2004 до 20 21

Това е история, която ще ви изненада и дори може да ви накара да се мъчите да приемете това, което всъщност се е случило. Ако сте имали "чудо като" събитие себе си, или е бил свидетел на един, сега вие знаете, че не сте сами и да го "е добре да се говори за това. Много от тези чудеса се случват и хората ги отхвърлят поради отношението на хората около тях. Бях благословен с майка, която вярваше в чудеса и насърчаваше това в мен.

Това не е просто така една история, тя 'е една възможност за вас да научите, че всичко е възможно в собствения си живот. Чрез историята ще говоря за това, което научих и как станах способен да практикувам и развивам тези умения, които вярвам, че всички имаме. Не просто предположих какво е необходимо, въпреки че в началото на живота си се доверих на това, което интуитивно знаех и на 28 години започнах да тренирам, да тренирам и развивам тези умения до степен, че тази история е не само възможна, но и може би, може би, дори неизбежно. Намерението ми е да ви покажа, че можете да научите тези умения и да се създаде промяна в живота си, независимо от на обстоятелствата се окажете в.

Ако се интересувате от възстановяване на контрола над живота и обстоятелствата си, прочетете и се свържете с мен, за да започнем процеса и за вас. Ако вече сте в контрол на всичко, и то е гладко за вас то вие сте като мен. Не е търсил за подобно нещо, което аз предлагам тук, защото бях вече успешен и че тя създава по-малки чудеса вече в живота ми. Това, което разбрах, е, че това, което се предлага на мен, когато бях на 28 позволяват г мен да лесно да учат другите да правят точно това, което правя. Голяма част от живота си щях да говоря за това на другите и те не бяха на място, на което приеха или разбраха това, за което споделям. Това може би и вие. С някои от нас нашият урок е да станем по-добри в споделянето с другите на това, което вече знаем. За някои от вас да научите тази информация за себе си е приоритет.

Кое и да е за вас, уверявам ви, че тук има стойност за вас, дори ако само за да пробие леда, нещата, които сме смятали за невъзможни, всъщност са възможни и дори могат да станат вероятни ...

Добре, така че историята е, че заспах на волана на колата си и се блъснах в стълб и същата вечер се озовах в интензивното отделение и медицинският персонал не очакваше да преживея нощта. На следващия ден те искаха да извадят 1,5 от дробовете ми и някои други органи ... 2,5 дни по-късно излязох от болницата без операция.

Така

Какво е възможно, когато

- Знам моята собствена цел
- Доверявам се на себе си до степен, в която съм готов да следвам страстта и желанието на сърцата си и ценя собствената си чувствителност и вдъхновение

Живот преди автомобилната катастрофа

През целия си живот знаех, че ще помагам на хората да се доверят на себе си и на вътрешната си интуиция. Аз започнах бизнес преподаване хора, където те идват от, къде отиват и защо те са тук, считайки себе си духовно. Аз е преподавал този непълно работно време от 1987 г. насам .

Вместо да развивам този духовен бизнес, аз се разсеях и започнах друг бизнес . Когато бизнесът ми се разрастваше и наистина се развиваше, това беше, защото бях съсредоточен да помагам на хората с тяхното здраве, докато работя усърдно върху собственото си здраве. Приемах невероятно мощни хранителни добавки и споделях с всички моите резултати (които може би са резултат от тези добавки) .

След като започнах да приемам тези добавки, нещата сякаш започнаха да се променят в тялото ми. Аз научих преди доста време, когато някой се приемате добавки и те не се забележи някаква разлика след това добавките могат да бъдат недостатъчни за това лице нужди. Гледането на живота на хората на климата, и да видим ING тях се появяват, за да си възвърне здравето си и отърва Дин себе си от болката, че са дошли, за да просто да приеме, беше много вдъхновяващо за мен. Бях прекарал по -голямата част от живота си в болка и никой не беше в състояние да обясни някои прости истини, които, когато ги приложих, направиха огромна промяна в здравето ми. Тогава се концентрирах много върху това да помагам на тези, които някога са искали помощта.

Обещах си, че когато остатъчният ми доход от този здравен бизнес достигне 5000 долара на месец, ще се върна, за да помогна на хората да разберат себе си духовно и своето пътуване през живота. Доходите ми продължиха да растат над 10 000 долара на месец и бях забравил обещанието си. Целият ми фокус беше насочен към генериране на повече приходи. По някакъв начин започнах да слушам хората около мен, чийто фокус в живота им бяха парите. Не знаех, че бях извън пистата за това, което **аз** исках да направя с **моя** живот.

Колко често се случва това, за което сърцето ни вика, да отлагаме, докато не се случи нещо друго. За повечето хора днес това често е свързано с пари.

Тогава беше

Пътна катастрофа на 29 юни 2003 г.

Улеснявах лагер за лидери за лидерите в нашия здравен бизнес през този уикенд в провинцията. Всички бяха уморени и се отправиха към дома си в средата на следобед в неделя.

Тръгнах около 16 часа, тъй като имах среща по пътя за вкъщи за вечеря с някои клиенти. Линет (моята тогавашна съпруга), Хелън (сестра ми) и някои други настояваха, че имам някой да пътува с мен, за да ми прави компания. Бях много ясен, че трябва да отида сам.

Тръгнах в страхотно настроение, наистина доволен от работата, която свършихме през уикенда. Уикендът беше за това да помогнем на хората да носят отговорност за успеха си и да осъзнаят, че имат контрол върху резултатите в живота си.

Стигнах до един град за около час след тричасовото пътуване и се чувствах много уморен и сънлив. От другата страна на този град заспах на волана. Очевидно имаше някой, който го следваше и казаха, че започнах да тъка, но остана настрани от пътя и също започна да забавя темпото.

Колата ми се отклони през пътя през насрещното движение и когато се ударих в канавката от другата страна на пътя, въздушната възглавница се наду и аз се събудих. Когато въздушните възглавници се надуват, колата се напълва с бял прах и така не виждах нищо. Не можех да разбера защо не виждам нищо.

Тъй като изобщо не виждах нищо, няхах представа къде да управлявам колата и ударих пън по дясната ми странична врата, насочих се повече наляво и след това ударих насип с тръба в него (алея) и двете предни гуми се взривиха. След това ударих стълб от вратата вдясно и завих още наляво. Усетих колата да минава покрай голям насип, който се насочваше надолу. Това беше дълбоко изтичане на „V“. Бях в дъното на канализацията, насочена покрай него.

Прахът от въздушните възглавници сега се беше спуснал достатъчно, за да видя електрическия стълб да излиза пред мен ... много бързо. Опитах се да се отклоня и колата изобщо не реагира на волана (по -късно разбрах, че гумите са се спукали).

В мига, в който видях стълба да се издига , животът ми пробяга покрай очите ми . Видях Линет (тогава съпруга) и Амбър (дъщеря на 3 години) и моята цел и знаех, че не е моето време да умра.

- казах категорично на ангелите си

„Не е това, моите времена не са изтекли!“

В момента, в който казах това, бяла светлина влезе в колата отгоре и ме заобиколи във вихър и ме уви в пашкул със защитна енергия. В същото време ми беше дадена визия как колата се блъска в стълба и идва да почива с мен в нея, а след това аз обикалям до предната част на колата с двама мъже, които помагат, единият от двете ми страни. Тогавашно разбрах, че ще се оправя.

Отпуснах се и се предадох на инцидента, знаейки, че ще се оправя. *Изобщо не се страхувах и напълно се доверявах .*

Останах в съзнание през цялото време и когато колата спря, знаех, че контузията ми в гърдите е сериозна, но никога не допуснах дори за част от секундата всяка мисъл, че ще умра. Доверих се на визията, която получих от моя екип от духовни помощници, за да избягам от инцидента и да съм добре.

Колата се удари в стълба (полицията изчислява 85 км/ч) в центъра на предната част на колата и след това спря. Човекът, който ме следва, каза, че ускорих в полюса. Очевидно това се случва, тъй като хората не осъзнават, че са натиснали газта, а не спирачката.

Колата спря и аз отчаяно се мъчех да вдиша въздух в дробовете си. Сякаш бях вятърна (по -късно разбрах, че дробовете ми се пълнят с кръв).

Никъде нямаше кръв. Всъщност единственият разрез, който получих от инцидента, беше малък разрез на десния ми пищял, който изтича само един сантиметър кръв.

Двама мъже дотичаха до моята страна на колата и аз извиках, че колата гори (прахът от въздушната възглавница изглеждаше като дим), те се опитаха да отворят вратата на колата и бяха изхвърлени назад от токови удари.

Решихме, че колата е електрифицирана от акумулатора на колата.

Вече можех да си поема леки дъх.

Внимателно грабнах рула пари в размер на 700 долара, които имах в конзолата и мобилния си телефон.

Те се опитват доста пъти да отворят вратата, докато не отворят вратата на шофьорите, като поставят пръсти в горната част на вратата, където тя се е закопчала, и след това те дръпнаха. През цялото време, докато държаха вратата, изпитвах токови удари. Всеки панел на колата беше изкривен. Колата беше доста по -къса! Шофьорската врата също е повредена от пън в канавката.

След като вратата беше отворена, казаха, че не докосвайте никакви метални части. Затова много внимателно се завъртях, движейки се инч по инч и излязох сам. Двамата мъже взеха по една ръка и ме насочиха към предната част на колата, докато седна. Това се случи точно като визията, която имах.

Знаех в сърцето си, че ако легна, ще умра. Знаех, че ако остана да седя, ще се оправя. Седнах с вдигнати колени и с ръце, държащи гърдите ми и главата ми наведена напред. В момента, в който седнах, започнах да насочвам енергия към тялото си и видях в съзнанието си всичко вътре да се поправя по -добре от преди. Всяка секунда бях съсредоточен върху работата, свързана с възстановяването на тялото ми.

Навсякъде спираха коли.

Въздушните възглавници са неефективни при инцидент с множество сблъсъци, тъй като се разгръщат при първото ударение, което в моята ситуация беше канавката, а не когато имах нужда от нея. Тогава въздушната възглавница беше безполезна, когато ударих полюса (всъщност имаше болтове, стърчащи от волана, където го ударих).

Беше 17 часа в неделя следобед през зимата, все още малко светлина, но беше студено, облачно с духащ студен ветрец.

Хората дотичаха.

Жена дойде приклепнала до мен и каза, че е медицинска сестра. Тя ми зададе няколко въпроса, за които си спомням, че бях добре, но много ме нарани и имах проблеми с дишането.

Някой сложи около мен сребристо „космическо одеяло“ за топлина. Студеният ветрец духаше по гърба ми.

Линет пътуваше около час след мен, така че знаех, че трябва да й звънна. Знаех също, че все още не е в мобилния обхват. В колата й бяха Амбър, Ейприл (доведена дъщеря) и сестра ми Хелън, която беше много бременна с близнаци.

Звъннах и оставих съобщение,
„Здравей, скъпа, само да те уведомя, че имах малко ранг и те ме отвеждат в болницата за преглед. Всичко е наред.“

След това се обадох на Майкъл, мой близък приятел, който беше в лагера и живееше в града, през който току -що бях преминал, който беше само на 10 минути.

Звъннах и казах:
„Майкъл, имах тежка автомобилна катастрофа и се нуждаю от помощта ти. Линет скоро ще дойде тук и имам нужда от теб тук, когато дойде тук, аз съм на такова и такова изключване.“

Майкъл пристигна на мястото за около 10 минути

Помолих Майкъл да потърси двамата мъже, които ме извадиха от колата, тъй като исках да им благодаря. Майкъл се върна при мен и каза, че НОБОЙ трябваше да докосне колата, тъй като полюсът, който ударих, носеше 66 000 волта и че изолаторите са се счутили и 3 -те проводника са къси по стълба и през колата. Той каза, че всеки, който докосне колата, вероятно ще умре.

Той се движеше из тълпата и попита всички дали знаят кои са двамата, които ме измъкнаха. Той не можа да ги намери и хората казаха, че никой не е напуснал мястото на инцидента.

Пристигна полиция и ме попита дали съм сам в колата. Автоматично казах „не“, изобщо не мислех защо ме питат. Те си тръгнаха и се върнаха и отново ме попитаха дали съм сам в колата и отново казах „не“. Върнаха се за трети път и попитаха със значителна загриженост в гласа си „имаше ли някой в колата с теб?“. Разбрах защо ме питат, докато търсят тяло. Бях изненадан, че казах Не и сега казах „Не, нямаше никой в колата с мен“.

Линейката пристигна.

Служителят на Бърза помощ ми зададе няколко въпроса. Тогава той реши, че трябва да отида в голямата болница в най -близкия град

Служителите на линейката се опитаха да ме сложат на дъската на гръбначния стълб. Бяха ме преместили само 2 см назад и аз извиках да спра. Болката беше невероятна и знаех, че не могат да ме понижат по този начин поради цялото напрежение в тялото ми. След това отново ме върнаха в изправено положение.

Трябваше да държа здраво тялото си, за да го предпазя с очевидните счупени ребра. Знаех, че ако ме понижат по начина, по който възнамеряват да се случи нещо ужасно, че това може дори да доведе до смъртта ми.

В главата си попитах ангелите си „какво ще правя?“

Моите ангели казаха, че трябва да съм твърд и да поема управлението и да им кажа какво да правят. Моите ангели ми казаха: „повтаряй на хората това, което ти казваме“.

Затова повторих много твърдо на човека от Бърза помощ това, което ми казваха моите ангели, но не му казах откъде идват инструкциите,

„Това е, което ще направим, няколко мъже ще държат гръбначния стълб вертикално силно до гърба ми и бавно ще продължават да натискат все по -силно, докато не успея да отпусна всичките си мускули (които бяха изключително стегнати от задържането на заедно) и бих позволил на дъската да поеме цялото ми тегло. Когато се чувствам отпуснат и отпускам мускулите си, тогава бих се облегал напълно на дъската. Тогава по моя сигнал можете да започнете да спускате дъската много бавно и плавно, за да не стягам отново мускулите си. След като ме спуснат, можеш да ме притиснеш по дъската. Това ще отнеме около 15 минути “

Събрах се психически, когато напуснах в този момент трябваше да се доверя напълно на тези мъже и на моите ангели. Знаех, че давам живота си в техните ръце. Те направиха това и аз казах да започна да спускам мен и дъската, но трябваше да е гладко и бавно! Това отне известно време. След като ме спуснаха, им казах да ме придвижат по дъската.

Направиха това и след това ме вдигнаха на количката.

Мъжът фелдшер влезе отзад с мен.

Веднъж в линейката той каза, че ще ми даде морфин и аз казах „не“.

Той ме попита „не те ли боли?“ Казах, „болка, каквато не можеш да си представиш, невероятна болка“.

- Тогава защо не искаш морфин? попита той.

Отговорих: „Болката е единственото нещо, което ме основава на планетата земя. Аз Кн о w в сърцето ми, че ако аз трябваше морфин, че аз просто ще унесете в смъртта. Аз Кн о w болката и ме държи заземен на земята, ме е държал присъства на факта, че аз все още ха съм физическо тяло “.

„Искам да бъда с него, когато стигнем до болницата и да мога да усетя какво се случва с мен, за да мога да им кажа какво точно се случва“. . Като казах това, аз също се залагах в бъдеще, че ще пристигна в болницата жив и готов да дам жизненоважна информация на персонала. Никога не съм мислил да умра . Така че през следващите няколко дни непрекъснато говорех за бъдещето си и какво ще се случи. Това не беше съзнателен избор, а резултат от непоклатимата ми вяра, че ще живея.

{като дете често бодех пръстите на краката си и бях нараняван от тази силна болка. Един ден попитах ангела си как мога да премахна този вид болка, моят ангел каза: „не можеш да премахнеш болката, но можеш да я приемеш, бъди едно с нея, осъзнай, че тя има функция“. Затова си помислих каква е целта на болката? Разбрах, че болката е да ми кажеш, че нещо не е наред и тази част от тялото ми се нуждае от внимание. Затова отново

попитах ангела си: „Болката индикатор ли е за област в тялото ми, която се нуждае от внимание?“ Отговорът беше „Да“.

Тогава попитах „така че ако призная, че болката си е свършила работата и сега съм напълно наясно с вниманието, от което се нуждае зоната, и започна да предприема необходимите действия, тогава вече няма нужда от болката?“ отговорът беше „да“.

Започнах да практикувам това като дете, предполагам, че не бях на повече от 10 години по времето, когато водех този разговор с моите Духовни Помощници (ангели) и това, което бях научил за болката, проработи. Разбрах за насочването на енергия към област, която се нуждаеше от изцеление, както и за полагането на ръце и колко мощно е това за изцеление. Мога да убодя пръста на крака си и веднага да приема съобщението за болката и да предприема ангажирани действия, които бяха

- 1) приемете съобщението за болката и му благодарете, че си върши работата,
- 2) насочване на енергията към зоната
- 3) напълно се отпуснете, премахнете всяка мисъл, че болката „боли“, само че изпраща съобщение, което вече е прието.
- 4) Болката веднага ще намалее и често ще изчезне напълно. }

Мъжът от Бърза помощ, който беше с мен, каза, че пътуването е тежко до следващия малък град и аз казах ОК.

Пътувахме бавно и без сирени (не съм сигурен за светлините)

Пътуването беше бавно и болезнено.

Усещах всеки удар и всяко движение беше изключително болезнено. Останах фокусиран върху това как искам тялото ми да бъде, във форма, здраво, здраво и здраво. Визуализирах тялото си като излекувано и пълно.

Малко след като тръгнахме за болницата, мобилният ми телефон иззвъня и видях, че отивам на моята среща, когато претърпях инцидента. Казах, че трябва да приема обаждането. Трябваше да й кажа, че няма да дойда, тъй като тя и семейството й ме очакваха за вечеря. Той каза, че няма да разкопчава шията. Докато телефонът звънеше, аз казах много строго да го отменя и той каза само ако обещах да не мърдам главата си. Казах "Да" и той го разкопча. Взех обаждането и казах, че няма да мога да направя нашата среща и че ще трябва да пренасроча за две седмици и тя е добре. Извиних се и се сбогувах. Подсъзнателно настройвах, че имам за какво да отида, тъй като бях *абсолютно* ясен, че ще се възстановя и ще бъда на тази среща след седмица или повече.

Говорих и по мобилния телефон с Майкъл.

Пристигнах в болницата едновременно с Линет и Амбър. И Майкъл също пристигна с колата си.

Докато бях вкаран, чух как мъжът от линейката разказва на медицинските сестри за мен, но не можах да разбера нищо, което каза.

Бяхме в спешното отделение.

Искаха да ми съкратят дрехите и им казах, че няма да им позволя да ми отрежат поло, тъй като ризата, която носех, беше много важна риза за мен и исках да продължа да я нося. Обясниха колко трудно би било да го свалят и аз казах добре, тогава нека започнем.

Болеше страшно много да го сваля, тъй като трябваше да вдигна ръцете си и да ги завъртя.

Имах счупени ребра и фрактура на гръдната кост и все още няхах болкоуспокояващи.

Амбър и Линет влязоха и Амбър ме хвана за ръката и ме попита „Татко, ще се оправиш ли?“

В този момент всички спряха и настъпи пълна тишина, докато чакаха отговора ми.

Обърнах глава и я погледнах в очите и казах посочвайки към всички сестри и лекари около мен „виждате ли всички тези хора да тичат наоколо?“ - Да - отговори Амбър.

„Всички тичат наоколо, защото в този момент не осъзнават, че ще се оправя!“

Можете да чуete падане на щифт в спешното отделение. Никой не мръдна и не каза нищо за около 15 секунди.

Амбър се усмихна и се отпусна, а ние продължихме да се държим за ръце.

Не беше съзнателно *се опитва* да говори техники положително и съзнателно, използващи като говори за мен в моя бъдеще, но това е, което се случи, повечето разговори и мисли, които имах бяха за мен е в моя бъдещ прави нещо с някого. Осъзнах това едва няколко години по -късно, че точно това бях направил.

Направих много работа, изграждайки вътрешната си дисциплина, за да говоря овластяващо и положително за обстоятелствата, в които се озовах.

Не допуснах никакъв негатив да влезе в съзнанието ми. Имах намерение да вкарам всички около себе си в моята сфера на „ето как ще се развие това“. Усетих огромна подкрепа от духа и усетих присъствието на духове около мен. Чувствах се остро и ясно с визията си. Имаше пълно отсъствие на страх. Продължих да вярвам, че всичко ще бъде наред.

Вярвам, че това, което направих, е възможно за всеки, независимо дали вярвате в Бог, Исус, Буда, Мохамед, Дух или който и да е, или дори никой. Всъщност дълбочината на връзката с вашия Бог или със себе си прави възможно всичко, което си представяте.

Това може да се случи само когато си позволите да бъдете уязвими и си позволите да се обичате безусловно. Това наистина изисква нещо, особено смелост.

Изисква освобождаване от всяка съпротива.

{Когато се съпротивлявам, всъщност се фокусирам върху обекта, на който се съпротивлявам.

Това, което идва към мен, е привлечено по някаква причина и не знам каква е причината през повечето време. Когато се съпротивлявам на нещо, тогава се въздържам да го преживея. Това, на което се съпротивлявам, е част от основата, която ми дава възможност да изградя бъдещето си ВЪРХУ него. Когато не го допусна в живота си, тогава животът ми преминава в модел на задържане и това, на което се съпротивлявам, продължава да се появява.

Подсъзнателно продължавам да привличам опита, който ще ми помогне да прерасна в човека, който трябва да бъде някога в бъдещето си, този човек ще може да се справи с бъдеща ситуация, за която вие тук и сега не сте готови.

Колко често пристигахме на място в живота си и си казваме „Това преживяване, което имах в миналото, ми помогна да бъда готов за това следващо приключение в живота си“. Когато прегърна преживяванията, които са привлечени в живота ми, тогава се движа през живота със свобода и лекота и завършвам на правилното място в точното време.

Понякога се съпротивляваме на причината, поради която ДРУГИТЕ ни дават да направим нещо, обикновено защото това е тяхната причина и е от полза за тях, а не за нас. Когато погледна и разбира се ще намеря причината да имам определено преживяване, тогава приемам преживяването и спирам да се съпротивлявам.

Понякога се съпротивлявам, защото не съм наясно с по-голямата си цел и това е като да бъда прокаран в тъмното, когато не виждам нищо и не знам какво е пред мен.

Помислете за това ... когато не знам какво има пред мен, тогава ще искам да се движа по-бавно, но ако знам какво е пред мен и е тъмно, тогава ще мога да стъпя напред по-уверено.

Когато разсъждавам върху преживяното, което преживях, се справих силно и се питам „какво ме подготви за този момент?“ тогава ще имам вдъхновения, които ще ми помогнат да разбера, да видя, да позная и да почувствам как този предишен опит ме накара да бъда готов за преживяването, върху което сега разсъждавам.

Преподавам тези неща в продължение на няколко десетилетия и работя върху това да ги *живея* . }

Лежах малко, докато държах Амбърс за ръка и разговарях с Линет.

В един момент бях придвижен с колело до едната страна на спешното отделение и имах две медицински сестри, застанали над мен, едната от двете страни на количката. Говореха помежду си и едната казваше, че има проблеми с бременността. Слушах и казах „Мога да ви помогна с това!“ И двамата изглеждаха доста шокирани! Обясних, че разпространявам невероятни здравни продукти и страхотни продукти за лична хигиена, които може да ѝ помогнат. Обясних, че това са продуктите, които захранват тялото ми в момента, за да му помогнат да се възстанови и че това не са обикновени продукти. Обясних колко е важно да премахнете токсините от тялото ѝ и да спрете да влагате повече. Обясних, че много продукти за лична хигиена може да съдържат потенциално вредни съставки. Обясних също, че храната ни няма същото ниво на хранене, което някога е имало.

Обясних, че много двойки успешно са забременявали, след като са започнали да използват тези продукти и тези двойки смятат, че може би това са продуктите, които са направили разликата. Затова ѝ дадох моя телефонен номер и предложих да ми се обади след няколко дни и аз да ѝ организирам продукта. Направих това така, сякаш просто лежах на количката, готов да се прибера. Тя взе номера ми, но никога не ми звънна ...

Направиха сканиране на котка и много рентгенови лъчи. Все още настоявах да няма морфий, докато рентгеновите лъчи не приключат.

След това отново направиха всички рентгенови снимки и сканиране на котки, не знам защо.

Спомням си, че по време на първата партида рентгенови лъчи мислех за болката и се борех да остана в съзнание. Когато ми казаха, че трябва да ги направят отново, си спомням как се отпуснах и просто го приех и така отидох на дзен място. Не си спомням много за първата партида рентгенови лъчи, но си спомням второто котешко сканиране и рентгеновите снимки доста ясно.

Сестра ми Хелън влезе и говори, както и Майкъл, но тъй като това беше спешното отделение, те допускаха само един по един, с изключение на Амбър и позволиха на Линет да влезе с нея.

Разговарях за неща, не мога да си спомня, освен че се уверих, че разговорът е за нормални ежедневни неща, НИЩО за инцидента или състоянието ми.

Винаги съм бил ясен и ангажиран как ще се развие.

Беше много късно, мисля, че беше около полунощ, когато бях навит в отделението за интензивно лечение, до този етап мисля, че получавах морфин, тъй като не помня болката.

Една от моите сестри приятелки беше медицинска сестра в интензивното отделение в тази болница и тя каза на сестра ми седмици по-късно, че хирургът е казал на сестрата, която се грижи за мен, просто да ме успокои, тъй като ще умра някъде през нощта ...

Вдигнаха ме на леглото с мек въздух и лекарят ми инжектира морфин директно над гръдната кост. Той каза: „Това ще ви помогне да заспите“.

Казах му: „Няма да спя, имам твърде много работа за вършене“. Той ме погледна странно и попита "какво искаш да кажеш?" Отговорих "Имам тяло за възстановяване !!"

Непрекъснато насочвах енергия в тялото си към всички части, които се нуждаеха от изцеление. Фокусирах се и си представях как вътрешните органи се възстановяват и „са нормални“. Правех това непрекъснато, цяла нощ. Никога не съм спал ... прекалено зает.

Линет, Амбър, Ейприл, Хелън и Майкъл влязоха отделно, за да кажат лека нощ. Исках да кажа, че ще ги видя сутрин, запазих разговора за тях и къде са отседнали. Те се бяха настанили в мотел и вече бяха вечеряли. Казах лека нощ и им казах, че ги обичам и че ще се оправя. Исках да ги успокоя, за да не се притесняват, тъй като ЗНАХ, че ще се оправя.

Разговарях с медицинската сестра в края на леглото, не помня разговорите. (може да си спомни).

В един момент казах, че наистина имам нужда от уриниране. Тя ми даде бутилката и колкото и да се опитвах, не можех да уринирам в нея, докато лежа . Тя каза, че ако не мога да се справя, ще поставят катетър. Казах, че **НЯМА** да се случи това!

Опитах се повече от час да пикая в бутилката, но не успях. Не бях уринирал от обяд в неделя, повече от 15 часа по-рано.

Тогави ми хрумна идеята да се изправя и да почерпя. Попитах медицинската сестра „Бихте ли ми помогнали да стана от леглото?“ и тя попита "за какво?" Аз казах „Ще стана и ще пикая“, а тя каза „няма начин да те оставя да се изправиш!“

Казах „Стоя изправен, или можеш да ми помогнеш да стана от леглото, или да го направя сам!“

След това тя ми помогна и отне около 5 минути само да ме изправя.

Там стоях в полумрака, държейки се за стойката за капене с лявата си ръка и уринирах в бутилката, която сестрата държеше за мен.

Напълних го и той започна да се прелива на пода. Тя каза „чакай и ще си взема друга бутилка“, аз казах „няма как да спра, нямам представа кога ще мога да направя това отново“. Не исках да спирам потока. Бутилката продължи да прелива по пода.

Медицинската сестра започна да се смее и каза: „Никога не съм виждала някой да пълни едно от тези! Предполагам, че просто ще трябва да го забърша!“

Засмях се на себе си, тъй като смяхът в този момент не беше опция. Този смях, който имах вътре, беше значителен за мен.

Отне ми още 5 минути, за да ме върне в леглото. С сестрата започнахме да си говорим повече и си спомням, че тя ме питаше какво правя, за което трябва да съм буден. Обясних защо не спя и работата, която върша.

Конкретно насочвах енергия около тялото си, виждайки тялото ми да излъчва ярка светлина и да запълва всички области, на които липсваше светлина или не бяха толкова ярки, колкото другите.

Ето как го направих.

Погледнах във Вселената и си представих, че ръцете ми се простират във Вселената, сякаш загребвам Вселената в прегръдка. Това правеше енергия толкова много, че непрекъснато препълваше ръцете ми, така че всеки замах си представях абсолютно изобилие от тази енергия, така че знаех, че има ПОВЕЧЕ, отколкото ми е необходимо за мен. Представих си, че идва в горната част на главата ми в епифизата (в короната) и я премества около тялото ми там, където чувствах, че е необходимо. Видях го с помощта на купчини хранителни вещества, които тялото ми беше съхранило на различни места в тялото ми, от прекрасните добавки, които бях приемал. Няколко години хората ми казваха „Защо приемаш толкова много добавки?“ и се усмихвах и казвах „Защото мога“. Всеки път, когато ме питаха, аз просто се доверявах и продължавах да ги приемам. Едва след инцидента разбрах колко важно е да се вземат добавки за профилактика и при инциденти. Повечето хора имат недостиг на хранителни вещества и затова при извънредна ситуация, когато телата им се нуждаят от суровина незабавно за ремонтни дейности, тялото трябва да изчисти от друго място, което счита за не толкова жизненоважно. Вярвам, че това е неразделна част от оцеляването ми .

Понякога през нощта поставях огромна фуния и молех ангелите си да насочат тази енергия към мен и да я изпратят по фунията. По този начин мога да прекарвам повече време да си представим тялото ми възстановяване и правене на всички дейности в моето бъдеще, което си помислих, че може да искате да направите.

Отидох на преход през Хималаите в Непал в средата на осемдесетте и много го обичах и винаги исках да се върна. От момента, в който се роди Амбър, аз ѝ показвах слайдовете от пътуването и говорех колко чудесно ще бъде, когато отидем да го направим заедно, когато тя е на около 20 години, а аз съм почти на шейсет. Винаги съм знаел, че ще трябва да съм млад по душа, за да направя това и да имам здраво здраво тяло. През по-голямата

част от живота си бях болен или изпитвал болка с много лош гръб или главоболие и т.н. Виждах това като моя шанс да възстановя тялото си ПО -ДОБРО, отколкото беше. (Никога не съм споменавал „преди *инцидента*“ малко по -рано в живота си ..)

Тази нощ в интензивното отделение беше най -фокусираната, която някога съм бил, а също и най -дългата, която някога съм била непрекъснато фокусирана.

На следващата сутрин гръдният хирург пристигна на кръга си и имаше много хора (лекари) с него , около 12 . Предполагам, че бяха изумени, че все още съм жив.

Той застана в края на леглото ми и погледна графиката ми. Той вдигна поглед към мен и каза „имате доста сериозни наранявания“ .

Погледнах към него и му казах: „Така ли е...“ Бях ясен да не приема предпоставката на неговото изявление.

Той ми отговори: "Ще трябва да се вземат от един и половина на белия дроб е и далака. Когато оперирам, ще мога да преценя дали трябва да направя нещо друго. "

Погледнах и го посочих, след което казах: „Ти си гръдният хирург, нали?“

Той отговори „да“

Отново сочейки пръст към него и тогава направо му казах „добре, твоята работа е да ми кажеш какво трябва да направя, за да се гарантира, че това никога няма да се случи“. Когато ми каза, аз посочих към моята самостоятелно и след това обратно към него за останалата част от изречението.

Всички хора с него направиха крачка назад.

Той ме гледаше няколко минути, мълчаливо, аз помолих ангелите си да се уверят, че е получил необходимата му информация, а след това тихо и спокойно каза: „накарайте сестрите да ви покажат как да се поддържа поддържаща кашлица и аз искам да изкашляте колкото се може повече кръв. Искам също така да се разхождате дълбоко и да кашляте колкото се може повече кръв. "

Казах "добре".

Той си тръгна, а сестрата и аз просто се спогледахме.

Имах счупена гръдна кост и счупени ребра ...

Идеята за кашляне и дълбоко дишане

Лежах един час, събирайки смелост да стана и да се разходя.

След това казах на медицинската сестра, че имам нужда от нейната помощ, за да стана от леглото, а тя каза „Не ти позволявам да станеш“.

Казах: „Докторът каза, че трябва да стана и да ходя и да дишам дълбоко и това ще направя“.

Тя категорично каза „той нямаше предвид сега“

Отговорих: „Сега го правя и можете или да ми помогнете да стана, или да стана сам“.

Тя имаше лека усмивка на лицето си и продължи да ми помага. Отне ми около 5 минути, за да ми помогне да стана от леглото и да стоя. Чувствах се като доста постижение да

стоиш там. Тръгнах МНОГО БАВНО. Една стъпка на всеки 5 секунди. Дишах дълбоко и кашлях кръв, както правех няколко пъти, докато бях в леглото. Всеки път, когато кашлях кръв, спирах. След това потегли отново. Бях се отдалечил на около 15 крачки от леглото и бях напълно изтрит. Не ми оставаше енергия и се обърнах и не можех да повярвам колко далеч изглежда леглото. Изправих се на 15 -те стъпки обратно до леглото, както се справих предишната вечер. Погледнах към него и визуализирах реакцията на тялото ми. Върнах се в леглото и лежах да се възстановявам.

Тялото ми беше изключително слабо. Изминал съм редица маратони в живота си и тези петнадесет стъпки ме изтощиха повече от всеки от маратоните.

При инцидента всеки мускул в тялото ми беше загубил силата си и сякаш бях бебе, което трябваше да възстанови силата на всеки мускул.

Продължих да работя, насочвайки енергия към тялото си и си представяйки как тялото ми се възстановява.

Медицинската сестра все още седеше в края на леглото ми и ме гледаше, както другата беше направила цяла нощ.

След час казах, че съм готов да направя всичко отново. Тя ми помогна и аз потеглих. В крайна сметка направих цяла обиколка около интензивното отделение.

Отново се върнах в леглото си напълно изхабен.

Докато лежах, сестрата ме попита „осъзнаваш ли колко си късметлия?“

Отговорих: „Предполагам, че не, затова вероятно ми задаваш въпроса“

Тя каза: „Има нещо, което наричаме скорост на смъртта при определени автомобилни произшествия, това означава, че при тази скорост и над всички в колата умират. При челен сблъсък в неподвижен обект (като стълб) скоростта на смъртта е шестдесет км/ч. Тази седмица имахме двама отделни души тук, които претърпяха точно същата катастрофа като вас, с удар при удар директно в стълб. И двамата вършеха шестдесет километра в час и двамата умряха, но вие вършехте 85 км/ч и живяхте. Имаш голям късмет.“

Знаех, че това не е късмет, но също така усетих, че тя не иска да знае как съм го направил. Легнах там и попитах ангелите си „как така оцелях, а те не?“

Отговорът от тях беше ясен и беше „помолихте за помощ“

Попитах ги обратно „какво направиха другите?“

Те казаха „те са ей полюсът идва и казва,, О, не !! Ще умра!“ и те умират.“

Лежах известно време и мислех за това.

Замислих се за цялата работа по личностно развитие, която бях извършил върху себе си през десетилетията, и доколко бях готов да открия своите граници (или безграничността на себе си) и как се бях научил да се доверявам на себе си и какво чувствам. Когато пораснах, се замислих колко съм бил толкова загрижен за това какво мислят всички останали за мен и дали правя „правилното“ нещо. Мислех за много неща. Знаех, че не е късмет ...

Погледнах назад към живота си и осъзнах избора, който направих, когато всички ми казваха да не правя нещо, *което* не им харесва, но знаех, че е подходящо за *мен*.

5 години след инцидента проведох обучение в моя бизнес за около 100 души и започнах да разказвам историята на времето, в което се качих на небесно гмуркане, а след това в

средата на обучението изведнъж разбрах, че ако не бях отишъл да се гмурка в небето, евентуално е загинал при инцидента. Стоях в предната част на стаята видимо развълнуван и усещайки, че оценявам силата и желанието си да изпълня това, което знам в сърцето си, че е точно за мен. Нека споделя с вас историята ...

Още в средата на осемдесетте (моите двадесет и няколко години) живеех в голям град в провинцията Виктория и една вечер гледах едно от онези предавания в стила на живот и имаше един сегмент от тандемното гмуркане, където се привързвате към някой, който е направил няколко хиляди скока, за да знаят какво правят и след това изскачате от перфектно добър самолет и се спускате към свободно падане на земята. Исках да се занимавам с гмуркане в продължение на години, но знаех, че ако го направя сам, вероятно ще умра. Имах лошо предчувствие, че кабелът не работи и улеят не се отваря. Така че с тандемното гмуркане в небето не трябваше да се притеснявам за това, тъй като опитен човек може да се справи с всяка ситуация.

Обадих се на телевизията на следващата сутрин и разбрах къде са скачали в тандем. Беше извън Сидни . Е, това беше добре, тъй като баща ми живееше в Сидни и можех да се кача и да остана при него и да си взема кола. Резервирах полета, звъннах му и му казах, че идвам, (бях достатъчно умен, за да не му кажа защо идвам).

Пристигнах в Сидни четири дни, след като видях шоуто и взех кола на заем и карах двата часа до пистата, от която те работеха.

Мога да добавя, че по това време имах много проблеми в една връзка. Обичах това момиче, но не се получи. Четох и книга на Ричард Бах, наречена „Мостът през вечността“. Тази книга беше за концепцията за сродни души и за това дали наистина сме предназначени за определен човек. Частта от книгата, която случайно прочетох по времето, когато пристигнах в Сидни, беше, когато Ричард не можеше да се справи с връзката със своята сродна душа и се качи в малък самолет с един двигател . Той се разби и улеят не работеше. Положението беше забележително подобно на това, за което се настройвах. Чудех се дали Духът се опитва да ми каже да не следвам, тъй като ще умра преди времето си. В сърцето си знаех, че е важно да го изпълня. Знаех, че искам да победея страха от смъртта. Знаех, че е важно. Трябваша ми още 20 години, за да разбера колко е важно. Знаем също, че тези два дни в Сидни ме настроиха силно в живота ми, за да преодолеем страха и да не се контролирам от неизвестното.

Когато пристигнах на пистата, тя беше заета с излитащи самолети и хора, които се движеха навсякъде. Беше прекрасен ден с много малък облак и слънцето грееше.

Регистрирах се и платих парите си. Те обясниха, че парите не подлежат на връщане. Преведоха ме през обучението и ме пригледиха.

Вятърът се усили и тогава ми казаха, че над определена скорост на вятъра те не могат да се гмуркат в тандем, въпреки че все още се случва редовно гмуркане в небето. През деня, докато чаках вятърът да утихне, прочетох книгата си и гледах другото небе да се гмурка и посети тоалетната толкова много пъти, че изобщо не остана нищо в мен ...

Чаках цял ден от около 10 сутринта до здрач . Те бяха най -извинителни и казаха, че ако се върна в 5 часа сутринта, вятърът винаги е бил слаб в това време на сутринта и ще мога да скоча. Казах добре и тръгнах към вкъщи.

Прибрах се и вечерях, прочетох книгата си цяла нощ, исках да знам дали Ричард е починал. Опитвах се да разбера има ли някакво послание за мен в книгата. Тази история

се случи, преди да науча как да общувам толкова ясно, както сега, с моите ангели/духовни помощници.

Станах рано от леглото и закусих малко, знаейки, че всичко, което се случва в този момент, минава направо през мен ...

Пристигнах на пистата в 5 сутринта и въздухът беше неподвижен. Момчетата бяха изумени, че се появих. Казаха, че никой никога *не* се е върнал на следващия ден. Качиха ме в самолета и най-отгоре ми казаха да изляза на малката метална плоча в горната част на колелото. Чинията беше достатъчно голяма само за един и половина стъпки. Висях на металния прът **абсолютно ужасен**. Всъщност имах чувството, че скачам до смърт.

Нямаше намерение да се оттегля и ако трябваше да умра тук и сега, нека бъде така. Човекът, привързан към мен, извика „Скочи“ и аз го пуснах. В този момент изпаднах в полусъзнание. Очите ми бяха отворени, но всичко беше черно. Не осъзнавах съзнателно обкръжението си, нито къде се намирам, нито какво се случва. Но в далечината чувах глас. Гласът ми крещеше да си вдигна краката, докато бяхме в паднало положение. Устата му беше точно до ухото ми, но звучеше така, сякаш беше на мила разстояние. След малко прибрах крака, без да знам какво се случва и защо. Чувствах се като сън и че се свивам във фетална поза и няхах представа какво се случва или къде съм. Докато прибрах краката си, ние се сплескахме от въртенето и той ми каза „още една секунда и щях да дръпна кабела за разкъсване“.

Бяхме свободно падащи на земята и знаех, че на този етап не мога да направя **абсолютно** нищо по въпроса. Ако щях да умра в този момент, не можех да го спра. Затова реших да се насладя на пътуването. **Приех положението си.**

Огледах се наоколо и не можех да повярвам колко странно е все още да изпитваш усещането за падане и да ставаш по-бърз.

В крайна сметка той дръпна кабела за разкъсване и аз пуснах „ухап“ !!! Той ми каза „Всички те правят това“. Слязохме и кацнахме в малкия кръг. Всички други водолази се приближиха до мен и попитаха „Хареса ли ви?“

Отговорих „Абсолютно!“

Тогава те казаха „Значи ще го направиш отново?“

Отговорих „Не“

Всички ме питаха,

"Защо не?"

Отговорих „защото сега бях там и направих това!“

Това преживяване ме настрои, така че успях да освободя страха си от смъртта.

Обратно в болницата в интензивното отделение.

През деня все още бях невероятно фокусиран върху изцелението си.

Третият път, когато станах, за да ходя и да дишам дълбоко, тръгнах към интензивното отделение. Всеки път, когато излизах на разходка, сестрата беше точно до мен, готова да помогне, ако е необходимо. Никога не ме е държала при ходене, предполагам, че е усетила важността да го правя за себе си.

Този трети път тя ми каза „Какво виждаш около себе си?“

Отговорих „Много хора в безсъзнание“

За около 16 часа, които бях в интензивното отделение, това беше единственият път, когато погледнах други пациенти, не че ги игнорирах, а не бяха в моето съзнание или осъзнаване.

Тогава тя каза „Защо мислиш, че е така?“

Вдигнах ръка към нея, с длан и казах: „Не искам да знам, съсредоточен съм да се оправя!“

След това тя ми каза „Обаждах се на вашия хирург на всеки 15 минути и му казвах, че не принадлежите към моето отделение за интензивно лечение“. Усмихнах се и се съгласих с нея.

Този път на разходка направих две пълни обиколки на голямата стая. През втората обиколка тя ме попита „Бихте ли искали да си вземете душ?“

Погледнах я и казах, че ще го направя и съм сигурен, че това ще ми помогне да се почувствам по-добре и да се чувствам приятно и освежено.

Когато се върнах в леглото, тя каза, че ще бъде малко, докато приготвя всичко и че скоро ще дойде да ме вземе. Сега тя ме напускаше сама. Ясен знак, че може да ме види как се подобрявам (въпреки че тогава не знаех за това).

Половин час по-късно тя се върна и ме взе. Станах и все още се нуждаех от нейната помощ и тръгнахме към душа.

Тя ме съблече и ме седна напълно гол на един от онези бели пластмасови столове и сложи ръчната душ кабина в ръката ми и каза, че скоро ще се върне. Не можех да помръдна нищо, всичко, което можех да направя, беше да седна на същото място, в което тя ме постави. Изобщо не можех да движа водата.

Изглеждаше, че я няма за известно време, когато се върна и профуча с глава около вратата. Тя ме попита дали се справя добре, на което казах „да“.

След това тя каза „Имам някои медицински сестри, добре ли е, ако влязат?“

С много голяма усмивка на лице попитах „и какво искат да видят?“

Тя отговори с прекрасен смях „Искат да те видят под душа!“

Аз се засмях и казах: „Мислех така ... въведете ги!“

Другите медицински сестри се натъпкаха в банята, докато аз седях гола и държах розата за душ. Моята сестра каза: "колко време го ли, че това интензивно отделение е бил тук?"

Казах: „Не знам, може би 70 години предполагам.“

Тя каза „да, и ти си първият, който някога е имал душ в него. Не можахме да разберем защо поставят душ в отделение за интензивно лечение, където на хората се правят вани с гъба!“

Всички се засмяхме.

Те продължиха да обясняват как душът винаги е бил използван като складово помещение, така че трябваше да го изчистят и почистят.

Линет и Амбър ме посещаваха често през деня.

Около 4 часа следобедът дойде и ме изкара от Интензивното отделение и ме закара в отделение.

След като ме закараха с колелото до отделението, Линет и Амбър ме закараха до болничното кафене и всички вечеряхме заедно и си поговорихме за обикновени неща.

Този понеделник вечер бих искал да спя, но в отделението имаше медицинска сестра от ада, която блъскаше всички тави, мопове и кофи и се разхождаше силно през цялата нощ.

Втривах в гърдите си много специален лечебен крем и приемах специални хранителни добавки, които обикновено приемам ежедневно. Линет ми ги беше донесла.

Във вторник сутринта дойде санитарят и ме заведе отново на рентгенова снимка, направиха още рентгенови снимки на гърдния кош и след това отново ме закараха до леглото.

Всеки час, а понякога и по-често ходих на разходки нагоре и надолу по коридорите, които все още дишаха дълбоко и все още кашляха малки количества кръв. Бях независим и се движех с малко по-бавно темпо от нормалното ходене.

Имах няколко телефонни обаждания и няколко посетители. Един от тези посетители беше интензивната медицинска сестра, която беше приятелка на сестрите ми.

Когато бях в отделението, дойде медицинска сестра, която правеше проучване за причините за наранявания при тежки автомобилни катастрофи, за да могат производителите на автомобили да коригират дизайна на автомобилите, за да сведат до минимум тези наранявания.

Тя зададе много въпроси

Един въпрос беше „имаше ли нещо, което да пречи на зрението ми?“

Отговорът ми беше „да“

Тя попита "И какво беше това?"

Отговорих „Клепачите ми!“

Тя го записа, без да осъзнава, че съм се пошегувал, след което вдигна поглед към мен и видях как ме оценява. След това тя се засмя.

Тогава казах „прахът от въздушните възглавници ме попречи да видя къде да насоча колата до безопасно място“

Сестрата също беше монахиня. Тя говори с мен за това колко невероятно е, че съм жив. Докато ме интервюира, инженер оценяваше колата ми. Седмица по-късно, когато с приятеля ми Майкъл отидохме да разгледаме колата и да съберем няколко неща от нея, мъжът, който я съхраняваше, попита „колко души загинаха в нея?“ Майкъл каза, че никой не дида, а вие гледате на човека, който го е оцелял. Той беше шокиран и каза колко невероятно беше, че бях жив (или подобни думи)

В сряда сутринта гърдният хирург дойде да ме види, дръпна завесата около мен и поклати глава от една страна на друга, казвайки „Никога не съм виждал нещо подобно ...“

В този момент всъщност си помислих: „може би това е по -лошо от това, което си позволявах да осъзная“

Той каза: „Толкова не вярвах на рентгеновите снимки, които направих вчера, че се обадох на най-добрия гръден хирург от Мелбърн и той и аз сме будни в продължение на 24 часа, преглеждайки рентгеновите лъчи от неделя вечерта и вчера сутринта и той се съгласи с първоначалната ми диагноза за изваждане на един и половина от дробовете ви. Той също е съгласен с настоящата ми диагноза, че сега имате два чисто нови бели дроба на тийнейджър, който никога не е пушил ”

Казах "на 43 години съм"

Той каза: "Знам ..."

Бях толкова развълнуван ... успех ...

Попитах "какво ще стане сега?"

Той отговори: „Можеш да се прибереш“

Попитах "колко скоро?"

Той отговори „възможно най -бързо. Чувам, което правите лечебни техники и че у ОУ са също приемате добавки, и това ясно се работи за вас и вие ще бъдете по-добре у дома. "

Когато лифтът ми пристигна час по -късно, за да ме закара вкъщи, излязох от болницата със собствената си пара.

В рамките на две седмици след инцидента успех да ударя гърдите си като Тарзан. Счупените ми ребра и счупената гръдна кост се лекуваха добре.

Не би ли било невероятно, ако всички се доверяваме на себе си и на идеите и вдъхновенията, които вземаме?

Колко наистина вярваме на себе си?

Знам, че през годините от 1987 г. насам вярата и доверието, което имам в себе си и в какво съм способна , се увеличила значително. Това се дължи главно на същата работа, която сега споделям чрез www.enjoyinnerpeace.com.au На този уебсайт има много елементи, които ви позволяват да продължите духовното си израстване, докато сте вкъщи или чрез споделяне с други съмишленици на същото пътуване.

Ако искате да научите как да работите с вашите Духовни водачи като Йоан или искате да научите повече за това кой сте, откъде сте дошли , къде отивате и защо сте тук , отидете на h e уеб сайт www.enjoyinnerpeace.com.au

Веднъж там на неговия сайт

Първо гледайте 20 -минутното видео в раздела Нашата история

Второ, закупете електронна книга.

На трето място, можете да закупите Програма за изучаване на дома , която можете да работите самостоятелно , в собствения си дом

Четвърто, запишете се за индивидуална консултация за Ориентационния профил, където установявате /усъвършенствате ясна двупосочна комуникация с вашите духовни помощници.

В зависимост от това колко далеч искате да преследват си духовен растеж там са над 600 курсове по духовност и много други услуги на разположение.

Разгледайте уебсайта www.enjoyinnerpeace.com.au и ако имате някакви въпроси, просто задайте .

Йоан обикаля света, като учи хората как да говорят със своите Духовни водачи, да се доверяват на себе си, да намерят своята житейска цел и да имат смелост да я преследват. Ако искате Джон да дойде във вашия район, свържете се с него или неговия персонал чрез уебсайта www.enjoyinnerpeace.com.au .

Също така, ако вие също сте Владее английски и има грешки в translati на от английската версия на тази преведена версия, моля да ми офис ноу и ако сте доволни, за да провери отново превода за нас тогава ние ще щастливо напред версия думата документ за да редактирате. Благодарим Ви предварително за съдействието ☺